

Göde Ferenc

(Székesfehérvár, 1900. 09. 04. – Székesfehérvár, 1966. 08. 16.)

Összeállította: ifj. Göde Ferenc

Szigorló építészmérnök. A BME tanulmányait a háború miatt megszakította, majd munka mellett fejezte be, bár oklevelet nem szerzett. Gyakorlatban útépítő mérnökké képezte magát. 1932-től 1960-ig a Székesfehérvár városháza műszaki osztályán dolgozott. A II. világháború után sokat tett a városi úthálózat helyreállításáért.

Nyugdíjba menetele után is végzett a városnak tervezési munkákat.

Fiai és unokái közül többen is mérnökké váltak.

1900. szeptember 4-én született Székesfehérváron. Édesapja Göde Nándor építőtömester volt.

Elemi iskoláit az Olaj utcai iskolában, középiskoláit az Ybl Miklós Reálgimnáziumban végezte, és ott is érettségizett. Az iskolai idő alatt elég nehéz körülmények között élt három testvérével, mivel édesanyjuk meghalt, édesapjuk pedig az első világháború alatt Oroszországban katonáskodott, majd hadifogságba került, így ők gyerekként magukra maradtak. Érettségi vizsga után a Budapesti Műszaki Egyetem Építészmérnöki Karán folytatta tanulmányait. Miután édesapja az első világháború után orosz hadifogságban volt évekig, az egyetemi tanulmányai közben egy-egy évig kőművesként dolgozott és közben katonának is behívták három évre. Így csak 1931. évben fejezte be egyetemi tanulmányait, és közben megnősült. Az akkori gazdasági válság miatt, elhelyezkedni nem tudott, így bőrdíszműves munkákkal tartotta el a családját. Házasságából két fia született, az egyik általános mérnök, a másik gyengeáramú villamosmérnök lett. Az unokái közül két építészmérnök került ki.

Az édesapja korai halála, és a nősülése miatt a diploma vizsgáit nem tette le, így csak szigorló mérnökként dolgozott. 1932-ben a Székesfehérvári Városi Mérnöki Hivatalhoz került, először útmesterként, ahol az első időben a város külső útjai tartoztak hozzá, majd később a teljes úthálózat karbantartása és új utak építése volt a feladata. Később műszaki tisztii beosztásban dolgozott.

Az 1930-as évek végén Székesfehérvár hatalmas fejlődésnek indult, szinte a mai belváros teljes úthálózata aszfaltburkolatot kapott, így ő is nagyon sokat fejlődött az aszfalttechnika terén.

Aszfaltozás Székesfehérvár belvárosában

A háború alatt végig Székesfehérváron maradt, mert a polgármesternek sikerült őt felmentetni a háborús szolgálat alól. A város három hónapos ostroma alatt végig a hivatalába maradt, és az utolsó hat nap kivételével, mikor a város teljes tűzérségi tűz alá került, minden nap bement a munkahelyére. Az ostrom végére, a város annyira kiürült, hogy az egész városházán csak harmadmagával maradt és a front elvonulása után ők hárman kezdték meg a város rendbetételét.

A műszaki osztály dolgozói között

A háború után a város útjainak rendbehozatala, az ő feladata volt, kezdetben a kivitelezést is a városháza fenntartó csapata végezte, és helyszíni művezetést is végzet. Később az itt dolgozókból fenntartó vállalat lett, és így elkerültek a hivataltól, akkor már csak a beruházó és üzemeltető feladatokkal kellett foglalkoznia.

A műszaki munkák mellett olyan feladatokat is kapott, ahol szükség volt a teljes korrupció mentességre, például az ingyen építési telkek kiosztása.

1960. évben ment nyugdíjba a Város műszaki osztályáról, de utána is végzett tervezési munkákat, az egyes utcák burkolattal való ellátását tervezte meg városszerte. Nyugdíjaztatása alkalmával állami kitüntetésben részesült.

Nyugdíjas évei alatt volt ideje régi hobbijára, a festészetre, és a család részére nagyon szép akvarelleket festett, amelyeket a rokonoknak elosztogatott. Most ezek a festmények emlékeztetik rá unokáit, akik őt már nem ismerhették.

Az utolsó éveiben sokkizületi gyulladást kapott és ágyhoz kötötte a betegség. A betegségére szedett gyógyszerek mellékhatására leállt a veséje, és mivel akkor még nem létezett a műveke kezelése, hosszú szenvedés után a betegség elvitte.

Göde Ferencre, mint emberre a becsületesség és a hűség volt a legjellemzőbb. Az egész munkaideje alatt egyetlen helyen maradt, pedig sokszor kapott anyagilag kedvezőbb munkalehetőséget. Ne engedett a csábításnak, mert úgy gondolta, hogy őt a legnagyobb gazdasági válság idején alkalmazták, tehát nem hagyja cserbe a várost.

Nagyon szerette a családját, nehéz anyagi körülmények között is gondoskodott arról, hogy fiai egyetlen végzett emberek legyenek.

A háború alatt segítette volt zsidó származású osztálytársait, néha szabadságát kockáztatva is. A front alatt tulajdonképpen bujtatott is és ezzel a háború után sohasem dicsekedett, amikor pedig ez kedvező elbírálásban részesült.

Egy személyes megjegyzésem, az ő hatására lettem én is általános mérnök, pedig matematika tanárnak készültem, igaz mérnökként is sokat tanárokodtam.

Forrás:

Személyes visszaemlékezés